

רציתי לטרופ את ההיימס

לפני שש שנים עבר אייל סבג (29) מהפך פנימי והחל להאמין בכוחו • היום, למרות נכות של מאה אחוז, הוא מנהל חשבונות באחת החברות הגדולות באילת, ומאחוריו סיפור חיים הראוי לסרט • מבחינתו, זוהי רק ההתחלה: "ההרגשה לגלות שאתה יכול היא כלייך נפלאה"

שך היום מחשב ובשעות הערב כמוכר כחנות הצילום. בעכו היי תי בחוג מצומצם של אנשים, והריכור שלי היה מאור לא ברור. מבחינת אלי, להעסיק אותי זה היה לקחת צ'אנס".

באותה תקופה היה אלי לגויאל שותף בחברת "א.ר. הפקות", יחד עם רודון ברטי. "העליתי את הרעיון לעשות סרט על חיי, כי לא מדובר כאן בנס אלא בדברים שעשיתי לכד. רודון התלהב ולי קמ את זה כפרוייקט", מספר סבג. "רודון התחיל לצלם את הסרט בעכו, שם נפגש עם בני משפחתי וחברים, ועשה צילומים גם באילת. בין השאר הוא תיעד את הצניחה החופשית שעשיתי עם רוי ריטר".

במהלך הצילומים התפרקה השותפות בין לגויאל לברטי, והי סרט נגנז. לפני כשנתיים פנה מרואן גופי אל סבג בהצעה לה לא יכול היה לסרב. "למרות שנאלצתי לוותר על המגע עם הקהל, היום אני מנהל החשבונות הראשי של חברת 'ס.גופי ובניו בע"מ", וגם מנהל אבטחת איכות של החברה. זה המון עבודה, אבל כשרי צים להצלחת, זה שווה".

לאחרונה רכש סבג ריית קרקע חרשה ומכונות. התמונה, מבחינתו, נראית ורודה. "חסרה רק הפיסה האחרונה בפאזל, וזה בת 19. אני מניח שגם זה יגיע", הוא אומר.

לאחרונה שכ סבג מטייל בן שבועיים בתאילנד. לקראת הטיול עבר מותקן נוסף. "הבעיה העיקרית שלי, מעבר להליכה, היא חוסר היציבות, אני יכול ליפול מכל שטוח. לפני כארבעה חודשים עלה לי הרעיון ללכת עם מקל הליכה, אבל פחדתי שזה יחריף את הנכות שלי בעיני הסובבים. מכיוון שזה הביטחון שלי, החלטתי ללכת על זה. בחור אילתי כשם יניב גילף לי את המקל לפני כחודשיים".

המקל מוקדם כולו בעיטורי עור ואבנים. את הידית מעטרת אבן אילת. "בעודת המקל הרגשתי כמו בן אדם חדש בתאילנד", מספר סבג. "עד אז חששתי אפילו להיות בין עשרה אנשים, מה שחר שאפול. בתאילנד מצאתי את עצמי בין 19 אלף איש ב" FULL MOON PARTY, רוקד כמו כולם. זה היה חופש אמיתי".

הסרט שהחל ברטי לצלם, מונח עדיין בארכיון. "הסרט מציג בעיקר את העבר ולא נוגע כמעט במהפך, כמה שעבר עלי מאו", מצר סבג. כעת הוא מחפש את החברה שתגלה עניין בהי מסך הפקת הסרט ובחבאתו לשידור. "הסרט יהיה עובדי מנוף לקידום נושא המודעות. אני שואב הריבה כוח מלספר את הסיפור שלי לאחרים. אם הסרט יצליח – ואני חרור אמונה שזה יקרה – אני רוצה להתחיל עם הרצאות וסרטאות בנושא של מודיעות עצמית. האמונה בכוח הרצון זה תרומם שתרומם תאוצה, וזו השאיפה שלי".

סבג מנלה שהערוץ הראשון כבר גילה התעניינות בסרט. "אני מחפש את חברת ההפקה שתיקח על עצמה את הסיפור ולא תתפש רק רווחים, כי זה יכול להיות סרט שיתן רוגמא גם לרבים אחרים עם נכות כזו או אחרת", הוא מסכם, "אין שום מחסום כעור לס העומד בפני כוחם של האמונה והרצון".

אימר. "קראתי את הספר, ועם הרבה עבודה ואמונה בעצמי הבנתי שאני יכול להגיע לאן שאני רוצה".

הצער הראשון בדרך לעצמאות היה טיול מאורגן באירופה, אליו הצטרף במלצת אמו. "זה לא היה נראה לי בכלל הגיוני, אבל בסוף החלטתי לנסוע. הבנתי שאפשר לבקש יד ותמיכה כש צריך. זו הייתה קבוצה של אנשים רגילים לחלוטין, ועבורי זה היה החלון לחופש. 23 שנים חייתי בתוך ה'כלא', ופתאום קיבלתי את החופש ואת התבונה שאני יכול. רציתי לטרוף את כל החיים".

השלב הבא היה קפיצת מדרגה רצינית: סבג החליט שהיעד הבא יהיה דרום אפריקה. הוא ארו תרמיל ועלה לברו על טיסה ליוהנסבורג, שם חיכתה לו חברה. "100 אחוזי נכות הצטמצמו פסיכולוגית, לאחר עשר שעות טיסה, להמישה אחוזי נכות בלבד", הוא מתייך.

ביחד טיילו במשך חודש לאורך החוף המזרחי. "בנופים המהממים והטבע עיצר הנשימה גיליתי את המרוק העצום בין הפחד לתעוזה". מצד אחד, ההרגשה לגלות שאתה יכול היא כלייך נפי לאה. מצד שני, כעמתי על עצמי על כל השנים שבזכותי עד אז. היום אני רואה את העבר כהכרחי למה שאני צריך לעבור היום. אני חי את ההווה, מסתכל קדימה, ורואה עתיד ורוד", הוא אומר באופטימיות.

באפריקה טעם סבג כמעט מהכל: טרקינג, סנפלינג ורפטטינג. "זו הרגשה נפלאה לגלות שאתה יכול, ואני מאחל אותה לכל אחר. יש הרבה אנשים בעולם שמפחדים והם לא נכים, אנשים שחיים בתוך בועה בגלל הפחד. אני רואה היום את הפחד ככלא רב עוצמה, שמונע מלעשות דברים ולשנות".

אחרי הטיול חזר סבג לכוכ, ובעקבות החברה שירדה לאילת, הגיע לכאן ביוני 1997. מהר מאר מצא עבודה בסוכנות ביטוח, ושכר יחידת ריור. "ציפיתי שאכיר את כולם תוך שבוע. כשזה לא קרה, קיפלתי הכל וחזרתי הביתה אל החממה, אל כל אלה שאמר 'הנה, צרפנו, זה לא הולך'".

הוריו הגיבו דווקא אחרת. "אבי, עם החום שלו, יצר לי מעין סורגים, אבל אמא שלי הבינה שאני צריך את הלבד כדי ליצור חיים נורמליים. החברים שלי בעכו כבר היו כולם נשואים ועמק בתוך הטיטולים, אז אחרי חודש בצפון, למרות הספקת של כו' למ, ירדתי חזרה לאילת".

במשך חודש היה מוכבל וחיפש עבודה, כשהוא אחוז בירו בתעורת "מנהל חשבונות בכיר", מקצוע אותו רכש בתיכון ובקורסים שלמד בהג' שך. "הבנתי שכדי לרכוש תבו' רה, אני צריך לעשות משהו עם קהל. נקלטתי אצל 'אלי שידותי צילום', ועברתי במי

איויס ארבל
צילום: סל לוי

האמת היא, שבפני כל בחור בגילו של אייל סבג שהגיע לאן שהוא הגיע, ראוי להסיר את הכובע. אך בפני סבג ראוי הרבה כפליים. בגיל 29, כשהוא עובד כמנהל חשבונות ותו תקן באחת החברות הגדולות באילת, כשבבעלותו דירה משלו ומכונות חד' שה, יכול סבג להתרועה ולהכריז "ניצחתי את הנכות", אבל מבחינתו זו רק תחילת הדרך.

לפני 29 שנה נולד סבג בעכו. הלידה התארכה, ובשל רשלנות של הרופא המיילד נפגעה אספי קת החמצן למוחו. התוצאה – שיתוק מוחין. "כתוצאה מכך נפגע הריכור שלי, וכל הצד הימני של גופי סבל מפיירפריז", הוא מספר. כחודש ששה באינקובטור, כשכל הסובבים מנבאים שתורדת. "הוא יהיה אוטיסט", נאמר להוריו, "הוא לא יצליח לתקשר עם הסביבה". אך בזכות הרבה פיזיותרפיה ועקשנותם של ההורים, כך הוא מעיד, "הצלחתי לג' רול כילד רגיל".

סבג הלך לגן ילדים רגיל ולמד בבית ספר רגיל, כשלאורך השנים טו' פל גם עליידי איל"ן – "ארגון לילד הנכה". הטיפול באיל"ן היה מסור, הוא אומר, אך לדעתו אין מסיים מגע עם החברה. "שומרים את הנכים בתוך כו' קשה להתמודד".

בגיל 14 עבר סבג להתאמן בחדר כושר רגיל ועזב את איל"ן. תשע שנים נוספות חלי פקעו שחל בו מהפך. ביום שיגירתו של סיכוב כקניון במהלך שבוע הספר, הוא נתקל בספרו של ג'וזף מרפי "כוחו של התת מודע". "לא האמנתי בכלל שהספר יכול לחולל מהפך, כי ההרא בו הייתי שרוי היה עצום", הוא

לפני כארבעה חודשים עלה לי הרעיון ללכת עם מקל הליכה, אבל פחדתי שזה יחריף את הנכות שלי בעיני הסובבים. מכיוון שזה הביטחון שלי, החלטתי ללכת על זה. המקל מוקשט כולו בעיטורי עור ואבנים, ואת הידית מעטרת אבן אילת